

δ' αὐτὸν ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρεθῆ τις εἰδήμων τῆς τέχνης εἰς ἃν ἂν ἀναθήσῃ τὴν διεύθυνσιν· ὁ δὲ Τομπάζης ἤξεύρων ὅτι ὁ Τόμπρας εὕρισκετο εἰς Ἠβρὰ ἀπέστειλε πλοῖον καὶ παρέλαθεν αὐτὸν μετὰ τοῦ βοηθοῦ του. Ἀφίχθη δ' ὁ Τόμπρας εἰς Ἰδραν, εἶτα μετέβη εἰς Καλάμας καὶ συνέστησεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐντὸς τινος τζαμίου τὸ τυπογραφεῖον ὅπερ ὠνομάσθη Ἐθνικόν. Ἐν αὐτῷ δὲ μετετυπώθησαν τῇ 30 Ἰουλίου οἱ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου πρότερον ἐν Ἰασιῶ ἐκδοθέντες *Στρατιωτικοὶ Νόμοι*. Ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ τούτῳ, τῷ πρώτῳ συσταθέντι ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ Ἐλλάδι, ἐτυποῦντο αἱ προκηρύξεις καὶ τὰ διάφορα ἔγγραφα τῆς διοικήσεως, ἐν αὐτῷ δ' ἐξετυπώθησαν καὶ ἐν ἡ δύο φύλλα τῆς πρώτης ἐντύπου ἑλληνικῆς ἐφημερίδος *Σάλλπιγξ Ἑλληνική*, τῆς ὑπὸ Θεοκλήτου Φαρμακίδου συντασσομένης. Διεκόπη δὲ ἡ ἐκδοσις τῆς ἐφημερίδος διότι ὁ Φαρμακίδης δὲν ἐνέδωκεν εἰς τὸ δεσποτικὸν μέτρον τῆς προεξετάσεως, εἰς ὃ ἤθελε νὰ τὸν υποβάλῃ ὁ Ὑψηλάντης. Τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐφημερίδος ταύτης σάζεται εὐτυχῶς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς, εἶναι δὲ μικροῦ σχήματος 4^{ου}. Ἡ πρώτη σελὶς εἶναι τετυπωμένη ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς προμετώπιον βιβλίου, φέρει δὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Σάλλπιγξ Ἑλληνική. Περίοδος Α'». Ἐν Καλαμάτῃ, ἔτσι ἂ τῆς ἐλευθερίας (ἄωκα'). Ἐν τῇ ὀπισθεν δὲ τῆς προμετωπίδος σελίδι ὑπάρχει ἡ ἀνακήρυξις περὶ ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος καὶ ἐν τῇ τρίτῃ σελίδι ἄρχεται ἡ ἐφημερίς, ἥτις ἐν κεφαλίδι ἔχει τετράγωνον ἐπιμήκη ξυλογραφίαν, ἐν ἣ παρίσταται ἄγγελος ἐπὶ νεφελῶν ἱπτάμενος καὶ σαλπίζων, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν «Σάλλπιγξ Ἑλληνική. Ἔτος ἂ, Αὐγούστου 1.»

ΠΑΥΛΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ.

Ο ΔΙΑΚΟΝΙΑΡΗΣ

Λυπηρὸ νὰ ἰδῆς ἐμπρός σου
 Ἐνα γέροντ' ἀσπρομάλλῃ
 Νὰ ζητᾷ τὸν ὁδολό σου,
 Καὶ, μὲ ἔσκαπο κεφάλι,
 Νὰ σοῦ λέγῃ πού πεινᾷ!

Πόσοι, πόσοι ποῦ ἠμποροῦνε
 Νὰ τοῦ δώσουνε βοήθεια,
 Μ' ἕνα φεῦγα τοῦ ἀπαντοῦνε
 Κι' ὁ φτωχὸς τὰ μαῦρα στήθια
 Κρυφοδέρνει, καὶ σιωπᾷ.

Ποῖος εἶδ' ὅτε τὸν περᾶζει,
 Ποῖος ἐκείθε τὸν βαριεᾶι;
 Κι' ὁ φτωχὸς, π' ἀναστενάζει
 Ἐτροπιασμένος, καταριέται
 Τὴν πολυπάθῃ ζωῇ.

Ἄλλ' ὁ πλούσιος δὲν εἰξέρει
 Τῇ ἔντροπῃ π' ἀκολοῦθαί
 Τὸ τρεμάμενο τὸ χερί
 Τοῦ καυμένου, ποῦ ζητᾷ
 Μὲς τὸν δρόμον τὸ ψωμί!

Ἄ! ποῖος ἔξερει, ὁ πεινασμένος
 Μὴν ἐστάθῃ ἔς τὸν καιρὸ του
 Ἐάνεμάς καλοθρεμμένος,
 Καὶ μὴν ἔσπερεν τὸ βίῳ του
 Γιὰ τοὺς φίλους μίᾳ φορᾷ!

Δυστυχής! μαθαίνει τώρα
 Πού ὁ φτωχὸς δὲν ἔχει φίλον·
 Καὶ, πύλλαις φουρᾶς τὴν ὥρα,

Τοῦ καλότυχου τὸν σκύλον
 Νὰ ζηλεύῃ καταντᾷ!

Εἰς τὸν δρόμον ποῦ διαβαίνει,
 Καὶ ἔς τὴ θύρα ποῦ κτυπᾷ,
 Πάντα κᾶποια περιμένει
 Προσβολή, νὰ τοῦ περᾶῃ
 Τὴν ταλαίπωρῃ ψυχῇ.

Καὶ γυμνός, μὲ καταφρόνια
 Λαχταρώντας εἰς τὸ κρῖον,
 Σέρνει τ' ἄχαρὰ τὰ χρόνια,
 Ἐνα βλέπωντας σημεῖον
 Πάντα ἐμπρός του... τὸ ψωμί!

Ἄ! χαρὰ του ἔς ὅποιον ἔχει
 Δυὸ ψωμιὰ καὶ δίνει τὸνα!
 Θέλ' ἡ Δέσποινα τὸν βρέχει
 Ἐ τοῦ θανάτου τὸν ἀγῶνα
 Μὲ τὸ δάκρυ τοῦ φτωχοῦ.

Τὴν καλύθῃ καὶ τὸν ὄρονον
 Πῶς ἡ τύχῃ φέρνει, δίνει,
 Δὲν εἰξέρω ἔξερω μόνο,
 Π' ὅποιος κάνει ἑλεμμοσύνη
 Φίλος εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Ἐν Κερκίρῃ.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΑΡΕ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ὁ βίος ἡμῶν εἶνε τοιοῦτος ὥστε ἡ μόνη ἀπουσία ἐπιχειρῶν φοβερῶν δυστυχημάτων πρέπει νὰ λογιζεται ὡς μέγα εὐτύχημα.

* * * Ὁ ἀληθὴς ἰατρός εἶνε εὐφυὴς ἄνθρωπος, ὀλίγην ἔχων πεποιθήσιν εἰς τὰ ἱατρικὰ του καὶ πολλὴν εἰς τὸ πνεῦμά του.

ΥΠΙΕΙΝΗ

Μέσα δι' ὧν ἐπιτυχάνεται τὸ ὑγιεῖνόν τῶν οἰκημάτων.

Β'. Τρόπος θερμάνσεως.—Ἡ καύσιμος ὕλη, ἡ προωρισμένη πρὸς θέρμανσιν ἢ ἐψῆσιν φαγητῶν, μόνον εἰς τὰς ἐστίας τῶν μαγειρείων, καὶ θερμάστρας ἢ τὰς ἐστίας, ἅτινα ἔχουσιν ἀμεσοκοινωνίαν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος, δέον νὰ καίηται, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι αὕτη δὲν καπνίζει. Τὸ καὶ, ἡ ἀνθρακικὰ, καὶ τὰ διάφορα εἶδη τῶν ἀνθράκων ἅτινα δὲν καπνίζουνσιν, οὐχὶ ὀρθῶς παρὰ πολλῶν θεωροῦνται ὡς δυνάμενα ἀτιμωρητῇ νὰ καῶσιν ἐν μέσῳ κατοικουμένου δωματίου. Τοῦτο εἶνε μία τῶν βλαβερωτάτων προλήψεων, διότι καθ' ἐκάστην ἐπιφέρει δεινότητα ἀποτελέσματα, ἔστι δ' ὅτε καὶ θανάτου αἰτία γίνεταί. Ὅθεν ἡ χρῆσις τῶν πυράντων (μαγκαλίον), τῶν φορητῶν ἐστιῶν καὶ τῶν παντοειδῶν θερμαγωγῶν, ἅτινα δὲν ἔχουσιν ἀγωγὸν φέροντα πρὸς τὰ ἔξω, πρέπει νὰ ἐκλείψῃ. Τὰ κατὰ τὴν καύσιν τῶν μέσων τούτων τῆς θερμάνσεως ἀναπτυχθέντα ἀέρια, τὰ διαχεόμενα ἀνὰ τὴν οἰκίαν, εἶνε πολὺ τοῦ καπνοῦ τῶν ξύλων βλαβερώτερα. Ὅμοίως πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ ἡ κινδυνώδης συνήθεια τοῦ νὰ στρέφῃται ἐντελῶς ἡ κλεῖς τῶν θερμαστρῶν, ἢ ἡ τῶν ἐστιῶν ἐσωτερικὴ ἐπιρρακτικὴ (trappo), ὅταν αὐταὶ περιέχουσιν ἔτι ἀνθρακικὰν ἀνημμένην, διότι αὕτη εἶνε ἡ συνηθεστέρα αἰτία τῶν ἀσφυξιών. Διατηρεῖται, εἶνε ἀληθές, διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ θερμότης ἐν τοῖς δωματίοις, ἀλλὰ διατηρεῖται πρὸς βλάβην τῆς υγείας καὶ ἐνίοτε τῆς ζωῆς.